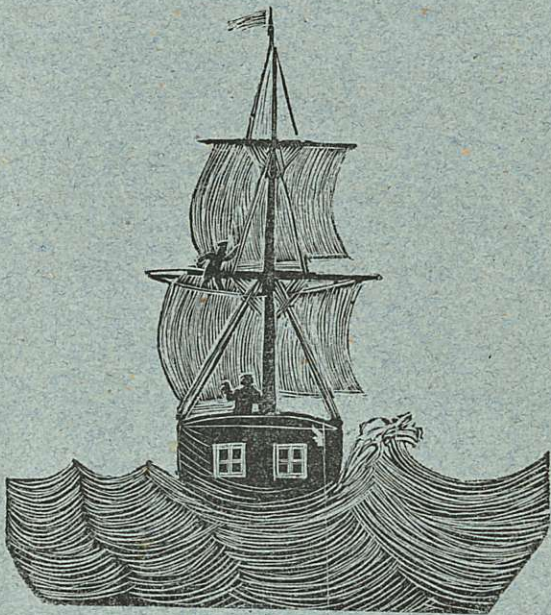
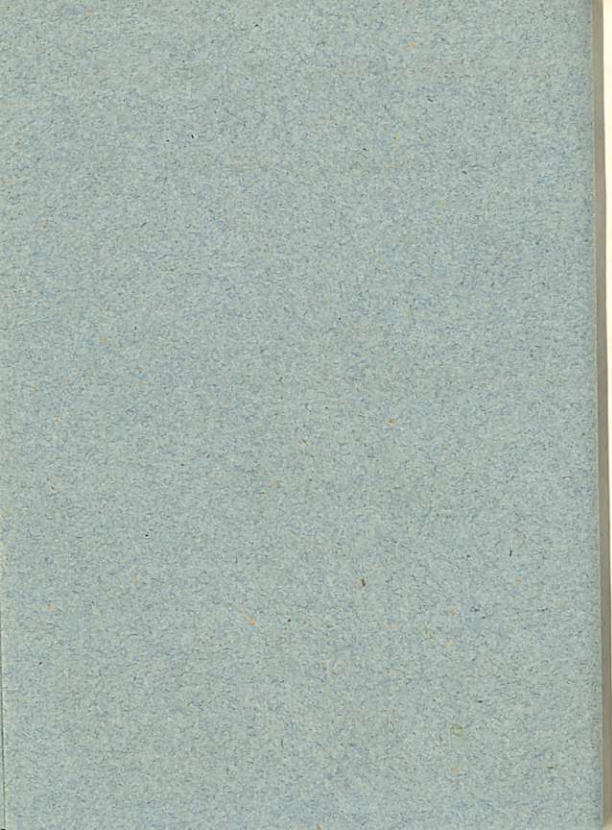

Lufemisia Lapsille.

No 2.

Wuonna 1860.

Laiwa = Poika,

Pikku Maria

ja

Pääsiäislammas

y. m.

Suomennoksia.

Kuopiossa,

painettu P. Aschanin ja kump. kirjapainossa, 1860.

Painoluwon antanut:

M. S. Lindjors.

Laiwa-poika.

„Miin kahden haltia meni hänen tykönsä ja sanoi hänelle: miksis maakaat? nouse ja rukoile Jumalatas, että Jumala muistais meitä, ettemme hukkuisi.“ Zona 1: 6.

„Muutama vuosi takaperin,” kertoo Englantilainen merimies, ”purjehti meidän rannoilamme laiwa, jonka kapteenina oli tuiman luontonsa, firoustensa ja irstaisen elämänsä tähden pahoin tunnettu mies. Laiwansa wäki wihasi häntä niin, että heidän nurja mielensä häntä vastaan luultawasti olisi puhjennut hirmuiseen meteliin, ellei hän olisi äkkiä joutunut kowaan tautiin. Perämies tuli silloin laiwan johdattajaksi, ja kaikki luopuivat kapteenista, joka kowissa waiwoissa makasi kajuuttassansa. Laiwan wihastunut wäki tekivät keskenänsä sen liiton, että antaisivat hänen hoidota ja lohdutufseta

hukkua. Tässä wiheliäisessä tilassa sai hän maata liki koko wikon; eikä kukaan tohtinut eikä tahtonut mennä häntä katsomaan. Laiwasssa oli kuitenkin nuori poika, jonka sydän liikutettiin tämän onnettoman miehen hädestä; ja hän päätti wastoin merimiesten tahtoa mennä kapteenin tykö ja puhella hänen kansansa. Ehkä muut kowin asettivat itsensä sitä vastaan, riensi hän kuitenkin astuttawia nyöden alas, aukasi owen raolensa ja huusi owelta: "Kuulkaas kapteeni, kuinka voisitte?" Tyhällä äänellä wastasi tämä: "Eihän se sinuun koske, mene tiehes!" Tällä wastauksella kääntyi poika takaisin; mutta seuraavana aamuna päätti hän koettaa mennä takaisin, ja pistäytyi salaa kapteenin owelle, huutaen: "Kapteeni! Kapteeni! minä toiwon kapteenin nyt paremmin woivan." — "Woi Matti! parka, minä olen kowin kipee; tämä viimeinen yö on ollut minulle warsin hirvuihin." — Rehoitettuna kapteenin lempeältä ääneltä, puikahti Matti tota pikaa kajuuttaan, lähestyi sänkyä ja sanoi: „Kuulkaas kapteeni, saanko pestä teidän kaswonne ja kätenne. Minä luulisin sen

teille hyvää tekewän." Sairas wiittasi siihen suostuwansa. Suurella ahkeruudella ja tarkkautella sen tehtyvänsä pyysi poika taas: "Hyvä kapteeni, saanko nyt koettaa ajella teidän partaanne." Tämä wiittasi taas suostumustansa. Rohkeammaksi tultuansa korjasi poika kapteenin siaa ja kysyi, jos ei kapteeni tahtoisi wähän teetä juoda. Kapteeni oli ollut ilkeä jumalatoimimies. Hän tiesi, ettei hänellä ollut laivanwäeltä mitään armeliaisuutta odotettavana; hän oli myös sentähden sydämessänsä tehnyt sen päätöksen, ettei hän mitään armeliaisuutta pyytäisikkään. "Ennen minä tähän näännyh," ajatteli hän, "kuin rupeen heiltä mitään apua pyytämään." — Mutta tämän köyhän pojan ystävällisyys tunki hänen sydämeensä, ehkä hän oli kyllä ylpeä; tuo kiukkuhinen sydän rupefi pehmenemään, kiwifowa katsantonsa helleyntyi ja silmiinsä tuli kyneleitä, joita ei niissä ennen ollut nähty. "Onpahan kuitenkin hyvä tustkan aikana tulla ystävällisyydellä kohdelluksi, waikka tuollaiseltakin retkalepojalta," ajatteli hän itsensä. "Onhan tuollainen hywyys warsinkin suloinen."

Herralla on monta tietä, joilla hän pääsee meidän taipumattomiin, uppiniskasiin sieluihin. Kapteeni huomaitse, että pojan hoito saatti hänelle lieivitystä ja rupesi sentähden hänen tahdoonsa seuraamaan.

Tauti tuli kuitenkin päivä päivästä aina kovemaksi, ja kapteeni tuli aina enemmän waikuttetuksi siitä, ettei hänellä ollut enää monta viikkoa elettävänä. Hänen mielsensä täytettiin aina suuremmalla pelwolla, jota enemmän häntä lähestyvä kuolema ja ijankaikkisuus tulivat hänen liikutetun ja hämmästyneen sielunsa eteen. Hän oli yhtä taitamaton, kuin jumalattokin. Mina pienimmästä lapsuudestaan jumalattomain merimiesten seassa kaswatettu, oli hän tottunut heidän ajatuksiinsa ja tapoihinsa, eikä ensinkään huolinnut waroituksista ja nuhteista. Lopuksi oli hän sotalainassa oppinsa käynyt ja hänen monet ja onnelliset merimatkinsa olivat paaduttaneet hänen sydämensä niin, että hän sanoi "ei Jumalata ole ensinkään" — ja hän eli myöskin ilman kaiketa jumalan-pelwota.

Waan tässä waarassansa ja heikkoudeksansa näkyivät asiat hänelle toisellaisiksi. Kuoleman pelwosta hämmästyneenä ja autuuden tietä tuntemattomana, joutui hän herätetyllä omalla tunnollansa, joka alkoi syntistä sieluansa kowin runnella, hirmuiseen ahdistukseen. Kuin Matti keran aamulla hiljain aukasi owen ja ystävällisesti kysyi: "Kuinka on tänä päivänä teidän laitanne, hyvä Herra?" — niin wastasi hän: „Ah Matti, minä olen kowin kipeä, ruumiini tulee aina huonommaksi — mutta siitä en paljo huolisi, jos waan saisin neuwoa sielulleni. Woi Matti kulta, mitä minun pitää tekemäni? Minä olen suuri syntinen; minä pelkään menewäni helwettiin. Sen olen hywin ansainnut. Ah, Matti, minä taidan warsin olla kadotuksen oma."

"Älkää Herra kulta olko niin murheissanne!" janoi poika. "Sumala on laupias, ja minä olen wakuutettu siitä, että tulette wapahdetuksi. Hän tietää kyllä, kuinka merimiesten laita on, ja minä luulen hänen teitä kyllä auttawan." — "Ei suinkaan, Matti parha, ei mulla ole wähintäkään toiwoa tulla autuaaksi. Ah, minä

olen ollut suuri syntinen! kuinka minun mah-
taa lopullisesti käydä?"

Hänen kiwi-kowa sydämmensä oli särjetty, ja hän walitti hätäänsä katkerasti pojalle, joka koetti lohduttaa häntä niin hyvin, kuin hän taisi. Hänen yrityksensä oli kuitenkin turha.

Kerran kuin poika taas aamulla tuli kajuut-
taan, huusi kapteeni hänelle: "Kuules Matti!
Minä olen ajatellut, mistä sais Piilian. Sen
tiedän, ettei mulla täällä kajuutassa ole ensim-
kään koko kirjaa; mutta mene hakemaan, jote-
sitä miesten kapineissa löytyisi." Poika läksi
toimelle ja saiin Piilian; ja pojan piilia kä-
dessä sisälle tullessa, puhkesi tuo köyhä kuole-
man hädässä olewa mies ilosta itkun. "Olipi
hyväkin, ettäs sait tuon kirjan" sanoi kapteeni.
"lue nyt minulle, saa nähdä, jos sellainen pa-
ihminen, kuin minä olen, taitaa tulla wapah-
tuksi, ja kuinka se woisi tapahtua. Tule tänne
Matti, istu tähän arkulleni, ja lue minulle
tästä kallista kirjasta." — "Mitäs mä lufisin
Herra?" sanoi poika. "En tiedä, Matti paika-
mutta koeta nyt hakea muutamia paikkoja, joissa

puhutaan syntisistä ja autuudesta." — „Hywin Herra, niin aivon siis ottaa Uuden Testamentin; me ymmärrämme, sekä te että minä, kuitenkin kivatiesi parhaiten tätä kirjaa, sillä äitini sanoi usein, ettei siinä ole monta sanaa, joita ei ymmärretä."

Boika luki pari tuntia; kapteeni nousi istuolensa ja nojasi päätänsä sängyn-laitaan, ja kuulteli sellaisella halulla, kuin se, joka tietää olevansa ijankaikkisuuden partaalla. Sofainen sana tuotti walkeutta hänen sielullensa ja omalle tunnollensa. Hänen hämmästyneyt sielunsa sai nähdä synnin sellaisessa walossa, jossa ei hän koskaan ennen ollut sitä nähnyt. Se asia runteli häntä hirmuisesti, että Jumalalla oli täysi oikeus heittää häntä ijankaikkiseen kadotukseen. Ja ehkä hän kuuli Wapahattajan nimeä mainittawan, näkyi hänelle kuitenkin tieto siitä, kuinka hän tulisi wapahattetuksi, waikaksi asiaksi ja suureksi salaisuudeksi. Suuren osan yöstä ajatteli hän muutamia raamatun paikkoja, joita Matti oli lutenut; waan siitä ei ollut sen enempää hyötyä, kuin että hänen sielunsa saatettiin aina suurempaan tuskaan.

Kuin poika seuraavana aamuna tuli hänen luoksensa kajuuttaan, huusi tämä hänelle: "voi Matti kulta, en elä niin kauvan, että pääsen maalle; elämäni loppu lähestyy kiiruusti; sinä saat pian syöstä minun mereen. Se ei kuitenkaan mitään haittaisi, jos waan tuo wiheliäinen sieluni tulisi pelastetuksi; mutta se joutuu iankaikkiseen perikatoon."

„Älkää Herra kulta tulko niin murheelliseksi; minä luulen kaikki kuitenkin hyvin käywän. Muistakaa niitä monia kehoittawia paikkoja autuuden asiasta, joita eilän luin.

"Taidatkos rukoilla, Matti?"

"Ei hyvä herra; en ole koskaan eläisjäni rukoillut muuta, kuin Herran rukousta, jonka äitini mulle opetti."

"Voi Matti kulta, rukoile minun edestäni! laske polwilles ja pyydä armoa; jos sen teet, niin olet hyvä poika. Jumala on sinua sentähden siunaawa. Ah! laske polwilles ja rukoile minun edestäni, joka näin wiheliäinen olen." Poika hämmästyti ja epäili, mitä piti tekemänsä. Hänex herransa pyysi wieläkin poikaa rukoile-

maan. Poika rupefi itkemään, ja tämä sairaa walittamaan ja huokaamaan: "Jumala armahda minun waiwaisen syntisen päälleni! Ah, Matti, rukoile Jumalan tähden minun edestäni." Niollemmat itkivät suuresti. Sairaana rukouksilta ja omalta armahdawalaiselta sydämmeltänsä pakotettuna laski poika polwillensa ja alkoi itku suussa huutamaan Jumalan tykö: "Herra armahda tätä wiheliäistä kaptteeni parkaa, joka on kuolemaisilansa. Ah, Herra, minä olen tyhmä ja paha meri-poika. Herra, en tiedä, mitä pitää sanomani. Kaptteeni sanoo, että minun pitää rufoilemani hänen edestänsä, mutta en tiedä kuinka; minä tahdon mielelläni antaa hänelle teetä, taikka mitä minä taitaisin hänelle toimittaa; waan en tiedä, kuinka hänen edestänsä rufoilisin. Herra armahda häntä! Hän sanoo tulewansa kadotetuksi; Herra, pelasta häntä! Hän sanoo joutuwansa helwettiin. Ah Herra, ota häntä taiwaseen! Hän sanoo tulewansa perfeleitten sekaan — ah, anna hänen tulla pyhäin enkelis jouktoon! Älä anna hänen hukua; Herra Jumala, sinä tiedät, että minä rakastan häntä ja olen

murheessani hänen kipunsa tähden. Ei tämän laiwan miehet tahdo tulla hänen tykönsä; mutta minä tahdon hoitaa häntä niin hyvin kuin taidan, niin kauvan kuin hän elää; mutta en minä taida vapahda häntä. Ah, Herra, armahda minun waiwaista kapteeniani, katso kuinka huono ja heikko hän on! Ah, lohduta hänen surullista sydäntänsä! Herra en ole koskaan ennen näin rukoillut — ah Herra auta minua rukoilemaan!"

Sitte nousi poika ja sanoi: "Nyt olen rukoillut parhaiten, kuin olen taitanut; minä luulen, Jumalan antawan teidän tulla tairwaaseen." — Kapteeni oli niin liikutettu, ettei hän taitanut mitään lausua. Pojan yksinkertainen, nöyrä rukous oli hänen sydämeheensä niin koskenut, että hänen sisällinen tuskansa oli nousnut korkeimmalleen. Hän makasi hiljaksensa ja kasteli wuodettansa kyyneleillä. Matti meni hiljaksensa laiwan-kannelle ja haki yksinäistä paikkaa; sillä hänen sydämiensä hämmästyti Jumalan läsnäolosta. Hän meni kuitenkin illalla alas kajuut-

taan ja luki Bibliasta Kapteenille, jonka sielu näkyi erinomaisella halulla nielewän joka sanan.

Koska poika taas seuraavana aamuna tuli kajuuttaan, havaitsi hän Herransa kaswoissa ihmeellisen muutoksen. Tuo kamoittawa kauhistus, joka niin kauwan oli enentännyt luonnollisen tuimuuden kapteenin ahavoittuneissa kaswoissa oli kadonnut, ja sen sijaan tullut nöyrä katsanto. Kapteeni sanoi hiljaisella äänellä: "Matti, rakas poikani, minulla on ollut ihmeellinen yö! Kohta senjälkeen, kuin jätit minun, tulin vähän unen horruksiin, ja sieluni täytettiin niistä monista autuaallisista asioista, joita tuosta ihanasta Bibliasta luit minulle. Tuota pikaa näkyi minulle sydämmessäni, kuin olisin katsellut Wapahtajaani Jesusta werisenä rippuwan edessäni ristin hirsipuussa. Tämä näkö liikutti minua kowin, minä laskein polwileni ja kuoleman tuskassa huusin kauwan niin kuin tuo sokea mies, josta eilän luit, nämät sanat: Jesu, Dawidin poika, armahda minua! Wiimein näkyi minulle, kuin olisi Hän katsahtanut minun waiwaiseen jumalattomaan

ihmiseen. Tätä katsantoa en koskaan unohda. Sydämeni löi kovasti, ruumiini vapisi; ja minä odotin pelwolla, mitä hänen piti sanoman. Silloin näin hänen surkuttelemalla lempeästi katsowan minun puoleeni. En tiedä, mitä tässä filmänräpäyksessä tunsin; sydämeni oli niin täysi, ett'en hywin taitanut puhua. En kuitenkaan arwanut häneen katsahtaa; ja silloin kuulin Hänen suloisella äänellä sanowan: "poikani, ole hyvässä turvassa; sinun syntis annetaan sinulle anteeksi." Sydämeni hyppäsi ilosta; minä lankestin kasvoilleni Hänen jalkainsa juureen, enkä taitanut lausua muuta kuin nämät sanat: "Kiitos ja kunnia!"

Jos tämä nyt oli unen hauraus eli mikä hyvänsä, tiedän minä kuitenkin, Matti parka, että Vapahtajani on tahtonut sillä wakuuttaa minua armostansa ja syntein anteeksi saamisesta. Minä tiedän nyt, että hän on kuollut minun edestäni, eikä tahdo, että hukkuisin. Minä taidan uskoa Hänen lupauksiansa, ne monet kalliit lupaukset, joita olet minulle Hänen Saanastansa lufenut; minä tunnen, että weri ris-

tin hirsi=puussa myös puhdistaa minuakin. Kuoleman kauhistus on poikennut minusta, sillä minun syntini ovat anteeksi annetut. Minä syyleilen, enkä päästä Häntä; Hän wiepi minun kuolemasta elämään. Ja nyt tiedän kuoleman lähestyvän — en jää enää moneksi hetkeksi tänne maailmaan. Se tuska, jossa sieluni on ollut, on myös ruumiiseeni koskenut — kyllä minusta jo pian henki lähtee."

Poika, joka hiljaisella murheella oli kuullut herransa puhetta, puhkesi kovaan itkuun ja huusi syvillä huokauksilla: "älkää hyvä isäntäni jättäkö minua!" — "Matti parha," sanoi kapteeni hiljaa, "älä ole murheissas. Minä tulen autuaaksi, vapautajani Jesuksen katkeran kärsimisen ja kuoleman tähden tulen iankaikkisesti autuaaksi. Minä olen sinun tähtes murheellinen — sydämmeni surkuttelee sinua, niin kuin olisit oma lapseni. Minua surettaa kowin, että jätän sinun niin syntiseen paikkaan, kuin tämä maailma on, ja niin jumalattomain ihmisten joukkoon, kuin nämät merimiehet tavallisesti ovat. Ah! ettäs tulisit warjelluksi niistä rikok-

sista, joihinka minä olen langennut! Sinun hyvyhydes minua kohtaan on ollut suuri, poika kulta; Jumala on sen sinulle palkitsewa. Sinä olet ollut wälitappale Herran kädessä. Se on tosin Hän, joka lähetti sinun minun tyköni! Hän suunnattoon sinua, rakas lapseni. Pyydä laiwa-miehiäni anteeksi antamaan minulle, niin totta kuin minä annan heille anteeksi ja rukoulen heidän edestänsä."

Näin kului päivä hiljaksensa tällaisilla puheilla; ja koska Matti meni pois ja pani koikensa maata, laski hän polwillensa ja kiitti Jumalata lapsellisella rukouksella siitä, että isäntänsä oli tullut pelastetuksi niinkuin kekäle tulesta — ja Matti alkoi myös rukouilla oman sielunsa edestä.

Seuraavana aamuna riensi hän taas kiiruulla alas kajuuttaan ystävätänsä tapaamaan. Hän aukasi owen ja näki, kuinka kapteeni oli päänpuolesta siirtänyt itsensä sille puolelle sänkyä, jossa hän mielestään oli nähnyt Wapahantajansa ristillä. Siellä makasi hän polwillansa kädet ristissä rukoukseen ja ruumis nojattuna laiwan

siwuun. Poika seisahdi owelle ja odotti muutamman hetken, eikä tahtonut häiritä isäntänsä ru-kousta. Wiimein sanoi hän hiljaa: "Herra! Herra!" mutta hän ei saanut siihen mitään vastausta. Hän rohkeni sitte mennä hiljaksensa lähemmäksi; hän sanoi vielä kerran jotain isän-nällensä — mutta ei sittekään saanut mitään vastausta. Hän ojensi kätensä ja kajoji kapteenin jalkaan; se oli kylmä, kankea ja koste. Silloin tarttui hän isäntänsä hartioihin, pudisti häntä helleydellä hiljain ja waroitellen — ruumis siirtyi paikoltansa ja kaatui hiljaksensa wuo-teelle — mutta henki oli paennut siitä, luulta-wasti jo joku tunti ennen.

Kääntymätöin purjehtia elämän merellä! sinä olet, sen pahempi, aiwan paljo tuon kapteeni paran kaltainen, josta me olemme lukeneet. Hänelle tapahtui se erinomainen armo, että Herra katsoi hänen wiheliäiseen tilaansa ja an-toi hänen erinäisen vaikutuksen kautta wahvasti tuntea sydämnessänsä Jumalan tuntuwan wa-kuutuksen syntein anteeksi saamisesta. — Mutta sellaista eri-armoa ei meidän pidä odottaman.

Meillä on Jumalan sanat ja todistukset. Jos emme tahdo niihin luottaa, vaan kirkistelemme erinäisiä suuria armo=waikutuksia, emmekä tahdo Jumalan Sanaan turwata, niin saamme kyllä kauwan warrota, emmekä koskaan tule Jeesuksen yhteyteen ja waikutukseen syntein anteeksi saamisesta hänessä. Ja vähemmin sopii sinun tällaista ihmettä odottaa kuoleman wuoteellas. Et mahda siis wiipyä tämän asian kanssa viimeiseen hetkeen. Ah, seisahda ja ajattele hetkeksi täydellä todella, mitä se on, olla ilman Kristukseta! Anna tämän kysymyksen alati kuulua sielussas: olenko ilman Kristukseta? koettele itsiäs joka aamu tällä kysymyksellä: pitääkö minun kuka tiesi tänäpänä elämän viimeisen päiväni ilman Kristukseta? ja koskas heräät yöllä, kysy silloin, jos Jeesus on sinun kanssas, taikka jos taidat nukkua viimeiseen uneen ilman Hänetä, ja ijankaikkisuudessa herätä ilman Hänetä. Anna tämän kysymyksen tulla ajatuksiss, aamulla, päivällä ja illalla: olenko ilman Kristukseta? ja älä jätä Herran hyvää sanaa, ennen kuin siitä saat

sen autuaallisen tiedon, että sinulla on Jeesus ja syntein anteeksi saaminen Hänessä. Ah, minkä äärettömän onnettomuuden eikö nämät sanat siellä: ilman Kristukseta? Helwetti ei ole suurempi onnettomuus. Ei maan päällä ole mitään wiheliäisyys niin suuri kuin tämä. Kaikki muut ihmisen onnettomuudet ei ole mitään tämän äärettömän onnettomuuden rinnalla: että olla ilman Kristukseta. Ja kuitenkin on tämä kääntymättömän syntisen tila, se on myös sinun tilas, jos et ole hakenut ja löytänyt Armoa Jumalan Karitsan kautta, löytänyt Jeesuksessa elämää ja autuutta.

Piffu Maria.

Eräs Englantilainen pappi kertoo meille wä-
häisestä tyttärestänsä seuraawalla tawalla:

Erinomainen ja kowin pelloottawa sairaus rupe-
si waiwaamaan meidän rakasta tytärtämme,
Mariaa, ollessansa puolen neljättä vuoden ijässä.

Ei häntä saatu moneen wiikkoon muulla lailla kuin wäfin mitään nauttimaan, ei ruokaa eikä rohtoja. Minulla oli aiwan wähän toivoa hänen terveeksi tulemisestansa. Minä olin siihen aikaan tullut täyteen wakuutukseen siitä, että me kaikki olemme syntyneet synnissä, ja että meille on mahdotointa tulla autuaaksi ilman totista kääntymystä Jumalaan. Minä olin wakuutettu siitä, että lapseni oli kastensa liiton rikkonut ja ehdollisten syntien kautta Jumalan armon wäärin käyttänyt. Tästä tulin kowin murheelliseksi ja rukoilin Herraa joka päivä hätäyntyneellä sydämmellä, ettei Hän ottaisi tytärtäni minulta, ennen kuin hän olisi hänessä waijuttanut nähtävän muutoksen.

Meidän ihmeeksemme rupeisi Maria taas tointumaan. Hän tuli terveeksi ja eli vielä wuoden. Tämän wuoden alku puolella selkesi hänen hymnärryksensä aiwan äkkiä, ja hänelle tuli hywä oppi. Hän oppi jotenkin lukemaan; ja meidän naapurimme ihmettelivät ja sanoivat, ettei hän suinkaan elä wanhaksi. Muttei hänen sydämmensä vielä muuttunut. Kuin yhtenä

päivänä ensimmäisen puolen vuoden lopulla, tuli illalla kotio, janoi waimoni, että Maria oli käyttänyt itseänsä hyvin pahoin ja ollut niin uppiniiskainen ja yksipäinen, että hänen oli täytynyt häntä kurittaa. Minä otin silloin pienen tyttöni polwilleni ja rupesin hänen kanssansa puhumaan. Minä muistutin hänelle, kuinka usein hän oli kuullut, tehneensä syntiä Sumalata vastaan; että synti on yhtä, kuin rikkoa Sumalan käskyjä vastaan; että tämä Herra oli käskenyt häntä tottelemaan isäänsä ja äitiänsä; mutta että hän nyt ja usein ennenkin oli ollut tottelematon äidillensä ja niinmuodoin tehnyt syntiä Sumalata vastaan, ja sillä päälensä tuottanut Sumalan pyhän wihan; ja että Herran wiha oli paljo waarallisempi ja hirmuisempi, kuin äitinsä mielipaha taiksi olla. Hän oli myös usein kuullut, että hänen piti saaman uuden sydämen ja uuden mielen, joka mielellänsä totteli Sumalata; mutta hänen uppiniiskainen ja yksipäinen käytöksensä, sekä nyt että usein ennen, osotti hänen sydämensä olewan pahan ja tahtowan seurata omaa tahtoansa. Sen-

tähden oli hänelle mahdotointa tulla taiwaaseen ja saada olla Jumalan kanssa, ellei hän saisi syntiänsä anteeksi ja muutetun sydämen. Minä puhuin vielä enemmänkin hänen kanssansa sellaisella tavalla, kuin sopii lapselle hänen iäksänsä, Wapahajan rakkaudesta, armosta ja laupiudesta. Sydämeni oli täysi, ja siitä puhui suuni; en tainnut salata tuskiani, ja pyysin lopullisesti rakastettua lastani ei lakkaamaan Wapahajansa Jesuksen awuksi huutamisesta, että tämä armollinen Lunastaja mahtaisi anteeksi antaa hänelle hänen syntinsä, antaa hänelle uuden sydämen, eikä sallia hänen kuolla, ennen kuin tämä olisi tapahtunut.

Minä luulen, ettei hän siitä saakka antanut jonkun päivän mennä ohitse, jona ei hän monta kertaa itseksensä rukoillut Herraa tästä asiasta. Baitsi sitä piti hän esi-rukouksia isänsä, äitinsä, weljeinsä ja myös püian edestä, joka häntä holhosi, ja jota hän paljo rakasti. Wälistä kuulumme hänen rukoilewan eri-huoneessa, ja usein itki hän katterasti rukoillesjansa. Herran oli hän puhunut walhetta, ja minä osotin hänelle

tämän synnin kauheuden. Minä muistan vielä hänen surunsa, hänen katumuksensa Herran edessä, — hänen huokauksensa ja rukouksensa syntein anteeksi saamisesta ja sydämensä puhdistamisesta, ja ettei hänen pitänyt kuoleman ennen kuin tämä muutos tapahtuisi hänessä. Ei hän sen päivän perästä koskaan tullut voiteksi sellaiselta erhetykseltä.

Siihen aikaan prantättiin uusia ihania hengellisiä lauluja, ja nämät ilahutit paljo Mariaa. Joka aamu oli hän oppinut jonkun uuden laulun ja tuli minun tyköni iloisilla kasvoilla lähensä minulle lukemaan. Hänen mieltensä kääntyi nyt joka päivä aina enemmän iankaikkisuutta kohden. Kun lapsen=piika Herran turhaan lausui Jumalan nimeä, sanoi hän sydämmellisesti hänelle: „Kaisa kulta, älä puhu sellaisia sanoja: et sinä suinkaan saa tulla Jumalan tykö, jos sinä niin väärin käytät Hänen nimensä.“ Kerran olin minä saarnannut Karitsan werestä, ja kysyin häneltä, mitä se merkitsee. — Hän vastasi: se merkitsee Jumalan Karitsan, Jesuksen Kristuksen Jumalan Pojan weren, joka ottaa

synnin takan pois meidän sydämmistämme." Toisen kerran luki hän minulle Johanneksen Ewangeliumin kahdeksannesta luvusta, kuinka Juutalaiset soimasivat Jesusta siitä, että hän rikkoi Sapatin. Hän lakkasi lukemasta, ajatteli wähän, ja kysyi viimein minulta: "Isä, rikkoko Jeesus Sapattia?" "Ei, wastasin minä, mutta Hän teki hyvää Sapattina, ja sitä kutsuivat Hänen wihollisensa Sapatin rikkomiseksi." "Sitä juuri ajattelin," sanoi hän, "Jeesus oli aina niin hyvä, mutta me olemme aina pahoja, siksi kuin hän itse tekee meitä hyviksi. Pietari oli hyvä mies, mutta Pietari oli paha, siksi kuin Jeesus teki hänen hyväksi."

Koska joku minun tuttavistani ja ystäwistäni Kristuksessa tuli minun tyköni, jätti hän tawallisesti leikkinsä, ja istui hiljaksensa meidän puhettamme kuultelemaan. Kuin tuttavani olivat lähteneet, kysyi hän usein yhtä ja toista jumalista asiaa sen johdosta, mitä oli puhuttu.

Yhtenä sunnuntai-aamuna, jona piti saarnaa, tuli hän kirkkoon mennessäni kipeäksi. Hänen kipunsa oli punarupulia. Minä jätin

hänen koviin waiwoihin, ja olin muutaman tunnin pois kotoa. Kotio tultuani näin kuoleman lähestyvän häntä. Kaikki lääkitykset, joita koetettiin, ei häntä ensinkään auttaneet; mutta hänen sielunsa oli Wapautajansa tykönä. Rufous ja ylistys kuului hänen suustansa aina viimeiseen hengen-wetoon salkka. Isä meidän rukous oli hänen huulillansa, kuin hän seuraavana aamuna auringon nostessa hiljaisuudessa antoi hengensä Herran haltuun. "Sinun on waltakunta ja woima ja kunnia," näillä sanoilla uskui hän kuoleman uneen.

Herra antoi ja Herra otti, Herran nimi olkoon kiitetty! Minä olen tosin koviin murheelinen, mutta iloitsen siitä, että lapseni on sinun helmassas, Herra Jesu."

Esikuvia Vanhasta Testa- mentistä.

Pääsiäislammas.

(Lue Pääsiäislampaasta 2 Moosoksen kirjan 12 ja 13 luku).

Pääsiäis=juhla wietettiin Juutalaisten tykönä seuraawalla tavalla:

Muringon laskeissa tuorstai iltana sytytet-
tiin lamput ruoka=salissa, jossa ne, joitenka piti
yhdessä syömän Pääsiäislammasta tulivat ko-
loon, puetettuina juhla=waatteisiin. Miehet ja
waimot, wanhat ja uuret, herrat ja palkolliset
ja myös pienet lapset, jotka taisivat syödä lihaa,
piti oleman saapuwilla. Tässä joukossa ei kui-
tenkaan saanut olla yli kahdenkymmenen, eikä
kymmentä vähempi. Perheen isä alotti tämän
juhlan. Olistettyänsä Jumalaa, joka oli suo-
nut wiinapuun hedelmän ja asettanut tämän
juhlan, joi hän suuresta pikarista hywää wiiniä
ja antoi siitä sitte muillekin läsnä olewajille.
Sitte pesi hän kätensä, jonka tehtyänsä pöytä
paistetulla Pääsiäis=lampaalla pantiin hänen

eteensä ja myös karwaita kryytiä, happamatointa leipää, kiitos=uhrin lihaa, muutamia kuppia, joissa oli etikata, ja sakeata kastetta, joka kutsuttiin karoset ja oli tehty wiinistä, etikasta, wiikunoista, sitruunista, mantelistä paitsi muita hedelmiä ja kryytiä.

Sitte alkoi pääsiäis=atria karwaita kryydeillä, jotka kastettiin etikkaan. Senjälkeen luettiin muutamia kappaleet Moseksen kirjoista, ja muorin seurasta, enemmiten joku lapsi kyysi syystä tähän juhlaan. Rufia wastasi, tätä pidettävän muistoksi orjuudesta, jossa he olivat Egyptiin maalla ja heidän ihmeellisestä wapahtamisestaan siitä. Sen jälkeen yhtyiwät kaikki kiitoswirteen. Kuusi Dawidin psalmia nimittäin sata kolmannelta toiselta kymmenestä aina 118:neen saakka waisattiin tänä iltana ja kutsuttiin Hallel.

Dawidin 113 ja 114 psalmien waisattua, siunattiin wiini=pikari toisen kerran ja juotiin tyhjäksi. Berheen=ikä otti kaksi happamatointa leipää käteensä, joista hän mursi toisen kappaleiksi ja kasti kappaleen siitä katkerain yrttien kanssa karoset nimiseen kasteeseen, siunasi pääsiäis=lam=

paan ja söi vähäisen palan siitä. Niin tekivät myös muutkin. Utrian alla pidettiin opettavia puheita heidän pelastuksestaan Egyptin orjuudesta. Siitä pidettiin tarkein waari, että lammas kokonansa syötäisiin; eikä yhtään kappaletta siitä wiety ulos huoneesta. Jos tähteitä jäi, poltettiin ne luiden kanssa, joita ei saatu särä.ä.

Monista raamatun paikoista näemme tämän lampaan merkittävän Waapahtajaa. Sillä ehkä tätä juhlaa wietettiin muistoksi murhaenkelin kulkemisesta Egyptin maalla, ja Israelitain senjälkeen tapautuneesta pelastuksesta; niin tahtoi Jumala kuitenkin senkautta kunnata Kristusta joka totisena Jumalan karitsana piti werellensä pelastaman meitä murhaenkelistä ja lunastaman meitä sekä hengellisestä että iankaikkisesta orjuudesta. Että Pääsiäislammas kunnaili Kristusta, sitä todistaa Raawali selwillä sanoilla: Meillä on Pääsiäislammas, Kristus uhrattu meidän edestämme (1 Cor. 5: 7). Ja Esaias kirjoittaa tästä lampaasta 53:nessa luvussansa.

Johannes kastaja osotti formellansa tätä siunattua Sumalan karitsaa.

Ja Ilmestys=raamatussa näemme tämän karitsan olewan mahdollisen saamaan kiitoksen ja kunnian iankaikkisesta iankaikkiseen; olewan sen auringon, joka walaisee meitä; johdattawan meitä iankaikkisille wesi=lähteille y. m.

Me tahdomme vielä tarkemmin katsella kuinka Suutalaisten pääsiäislammas oli esikuwa Sumalan totiseen karitsaan, joka on pois ottanut maailman syntit.

Pääsiäislampaan piti oleman wirhettömän: Jesus on wiatoin ja puhdas karitsa (1 Pet. 1: 19).

Pääsiäislampaaksi piti oinas (pässi) otettaman. Kristuksesta sanoo Esaias: Poika on meille annettu (9 luku 6 w.).

Pääsiäislammas walittiin lammas=laumasta; Jesus syntyi siitä kansasta, jonka Jumala Wanhaassa Testamentissä kutsuu laitumensa lampaidiksi (5 Mos. 18: 15: Ps. 100: 3)

Pääsiäislammas teurastettiin vuoden wanhana. Jesus kuoli parhaassa iässänsä. Egyp=

tin maalla walittiin Pääsiäislammas wiittä päivää ennen, kuin se teurastettiin; - Jeesus on walittu meidän Wälimieheksemme (Ef. 42: 1; Ebr. 7: 26) ja tuli wiittä päivää ennen pääsiäistä juhlallisesti Jerusalemiin.

Pääsiäislammas teurastettiin ja paistettiin; Jeesus kärsi myös kuoleman ja Jumalan wihan tulen. Pääsiäislammaas paistettiin kokonansa: niin kärsi myös Jeesus sekä sielun, ruumiin että myös kaikkein jäsentensä puolesta. Ei yhtäkään luuta särjetty Pääsiäislampaassa; samalla tapaa ei myös yhtään Wapahatajan luista rikottu, ehkä molempain ryöwärien säari=luut rikottiin. Ja nämät ryöwärit olivat kuitenkin ristiin=naulitut yksi kumpasellekin puolelle Wapahatajaa.

Egyptin maalla siwuttiin molemmat pihtipielet pääsiäislampaan werellä; Jeesuksen werellä pitää meidän prüskottaman sydämiämme, ja uskolla sitä meille omistaman (1 Pet. 1: 2; Hebr. 10: 22): Pääsiäislammas syötiin kokonansa; myös me tulemme sekä hengellisesti uskon kautta (Joh. 6 luku) että sakramentillisesti pyhässä Ehtoollisessa osallisiksi Jeesuksesta

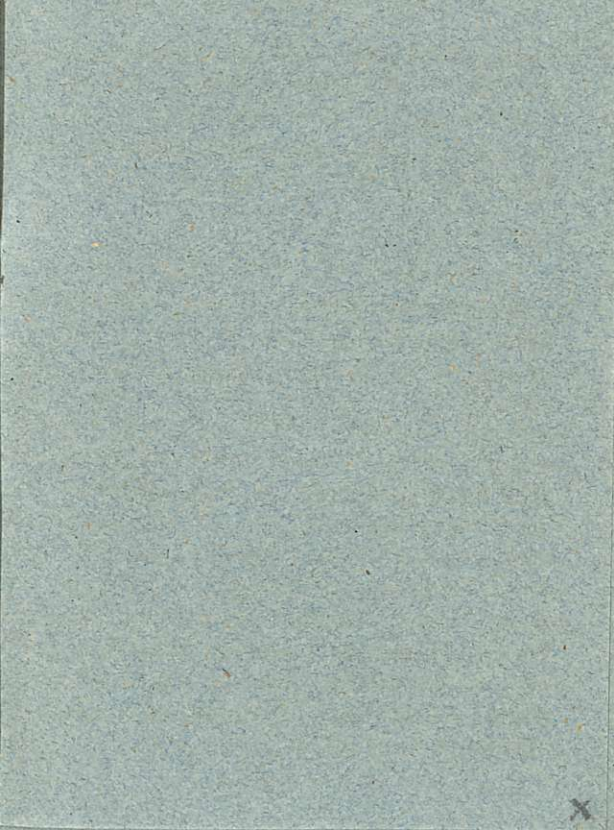
kokonansa, joka on meidän profeettamme, ylimäinen pappimme ja kuninkaamme.

Karwailla kyyhdillä piti Pääsiäislammas syötämän; synnin tähden murheellisella sydämmellä tulee meidän Jesusta hakea ja vastaan ottaa (Ps. 51: 19. 2 Kor. 7: 9, 10. 2 Tim. 3: 12). Uinoastansa ympärileikatut, puhtaat Israeliittaat saivat syödä Pääsiäislammasista; ei muut kuin ne, jotka uskossa ovat omistaneet Jesuksen weren puhdistukseksi synneistensä, taida ehtoollisessa nauttia Hänen armonsa kyllhyttä. Pääsiäislammas syötiin happamattomalla leivällä; sielun tulee wälttää kaikkea ulkokullaisuutta ja ehdollista pahuutta, kuin hän tahtoo Jesuksen ruumiista ja werestä osalliseksi tulla. Pääsiäislampaan veri wapahti Israeliittaat Egyptin murha=enkelistä. Jesuksen weren kautta tulemme perkeleen wallan alta wapahtetuiksi. Kaaritsan teurastettua ja syötyä, tulivat he wapahtetuiksi Egyptin orjuuden huoneesta; Jesuksen kuoleman kautta tulemme Jumalan lasten ihanaan wapauteen. Pääsiäis=ateriaa Egyptinmaalla syödessänsä olivat Israeliittaat wötetyt kupeil=

tansa, varustetut sauvoilla käsissänsä ja jalat kengitetyt matkalle rientääksensä. Samalla tavalla pitää meidänkin alati oleman varustetut waeltamaan tämän maailman erämaan läpitse taiwaalliseen Kaanaanmaahan.

Lapsi lohduttaa äitiänsä.

Eräänä iltana istui muuan leski kowin murheelisena kuuden wuotisen poikansa wuoteen wieressä, ja itki miehensä kuolemata, joka oli äskettäin tapautunut ja jättänyt tämän waimo=raukan suureen köyhyyteen. Äiti luuli poikansa nukkuneen, mutta tämä oli vielä walweilla, näki äitiä syvän murheen, nousi istuallensa ja sanoi: "Kuulkaas äiti! eikö Jumala tahdo olla teidän miehenne?" — "Mistä olet, rakas lapseni, sellaiseen ajatukseen tullut?" kysyi äiti. — Poika wastasi: "Onhan äiti sanonut, että sitte kun isä kuoltuansa meni taiwaaseen ja jäätti meidät, niin tahtoo Jumala olla minun isäni, mutta silloin tahtoo Hän, minun luultakseni, olla myös äitini mies."

Näitä Lufemisia toimitetaan yksi wihko kuukaudesta.
Tänä vuonna tulee neljä wihkoa annettawaksi, jotta
posti-rahaman yhteen luettua, maksawat 15 kopeekkaa e
60 penniä. Se, joka kymmenittäin eli sadottain tilaa
näitä lufemisia, saa joka kymmeneltä yhden ja joka sa
dalta wiisitoista hinnata.

Tilaus toimitettakoon tästälähin postikonttooreissa.
Se taitaa myös tapahtua näiden sanomain toimittaja
tykönä Kuopiossa, jos vähintäinkin 25 kappaletta tilaa
taan, jolloin myös makso on myötä lähetettävä.
